

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΧΑΡΤ

ΚΟΚΚΙΝΟ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ

ΑΙΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΟΦΙΑ ΤΑΠΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Elizabeth Hart, *Red as Royal Blood*,
Harper Collins Children's Books, a division of Harper Collins Publishers, New York

Μετάφραση Σοφία Τάπα
Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Γιώργος Γιαννούσης
Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα
Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2025, by Alloy Entertainment, LLC and Elizabeth Hart

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4870-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84870

Κ.Ε.Π. 6477, κ.π. 23469

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΧΑΡΤ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΒΑΣΙΛΙΚΟ
ΑΙΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Σοφία Τάπα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

**ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η ΣΚΛΗΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΠΕΡΝΑ ΑΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ.**

ΕΓΩ ΣΑΣ ΒΛΕΠΩ.

ΕΝΑ ΣΚΙΣΜΕΝΟ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙ ΧΑΡΤΙ γλιστρά κάτω από την πόρτα μου, ενώ το τελευταίο απομεινάρι από το κερί μου τσιριρίζει και αργοσβήνει.

Κλείνω το βιβλίο μου και πηγαίνω βιαστικά στην πόρτα, τα γυμνά πέλματά μου παγώνει η κρύα πέτρα. Μονάχα μια λέξη είναι γραμμένη και με μελάνι μουντζουρωμένη στο χαρτί – *στάβλοι*. Ίσα που προλαβαίνω να τη διαβάσω προτού χαθεί και το τελευταίο φως του κεριού.

Μ' ένα χαμόγελο αχνό, βγάζω τη μακριά μάλλινη νυχτική μου και φορώ την γκρίζα στολή της υπηρέτριας, η καθιερωμένη αυτή διαδικασία τόσο βαθιά ριζωμένη μέσα μου, που μπορώ εύκολα να δέσω την ποδιά μου στα τυφλά μες στο σκοτάδι. Ψηλαφητά, καταχωνιάζω κάτω από το μαξιλάρι μου το βιβλίο που... ας πούμε έχω δανειστεί από τη βασιλική βιβλιοθήκη. Κατόπιν φορώ τις αρβύλες μου και τρέχω φουριόζα στους στάβλους. Τα τελευταία αστέρια αχνοφέγγουν στον ουρανό που αρχίζει να γλυκοχαράζει,

και νιώθω ευγνώμων για τον ζεστό ακόμη αγέρα του αποκαλόκαιρου που φτάνει από τον ποταμό.

Σαν φτάνω στη γιγάντια, ασπρισμένη δίφυλλη πόρτα των στάβλων, ένα χέρι απλώνεται και με τραβά απότομα πίσω από τη γωνία, όπου το σκοτάδι είναι πιο βαθύ.

Μια άναρθρη κραυγή ξεφεύγει απ' τα χείλη μου, τα δάχτυλά μου πετούν στην τσέπη της ποδιάς μου, μα όταν ακούω πίσω μου το σιγανό, γνώριμο πνιχτό γέλιο, αφήνω το μαχαίρι μου εκεί που είναι. «Ρόουαν!»

«Συγγνώμη» μου λέει, δίχως ίχνος μεταμέλειας στη φωνή του «αλλά θα μας πρόδιδες».

Γυρίζω να τον κοιτάξω τη στιγμή που προσθέτει «Έλα, πάμε!» και με τραβά στην πλαϊνή πλευρά των στάβλων, προς μια μικρότερη πόρτα στο πίσω μέρος.

Ένα παχινό αδειανό λάμπει από το φως ενός μικρού κεριού προσεκτικά στερεωμένου στο φρεσκοσκουπισμένο δάπεδο. Δίπλα του ακουμπισμένη είναι μια γυαλιστερή ξύλινη σκακιέρα.

Τα μάτια μου φωτίζονται. Πηγαίνω αμέσως στην απέναντι πλευρά του παχινιού και κάθομαι δίπλα στα μαύρα πιόνια. «Έχω μονάχα μία ώρα καιρό ώσπου να ξεκινήσω τις πρωινές γύρες».

Δε θα 'ναι η πρώτη νύχτα που μένω εντελώς άυπνη για να διαβάσω και να συναντήσω τον Ρόουαν.

«Φτάνει και περισσεύει για να σε νικήσω!» αντιγυρίζει εκείνος και κάθεται κατάχαμα πίσω από τα ιβουάρ πιόνια.

Πλέον είναι αρκετό το φως και μπορώ να τον δω – τα ατημέλητα ξανθά μαλλιά, τα κοντά αζύριστα γένια, τα σαρ-

κώδη χείλη κυρτωμένα σ' ένα χαμόγελο προκλητικό. Και, φυσικά, τα σπινθηροβόλα γαλάζια μάτια, γεμάτα μ' αυτό που η Μέλι ονομάζει «διαβολική κατεργαριά», όμως σ' εμένα ανέκαθεν άκακη φάνταζε. Ένα μέλος της βασιλικής οικογένειας που είναι πρόθυμο να πιάσει φιλίες με μια υπηρέτρια αποκλείεται να είναι τόσο κακό.

Τα ρούχα του είναι τσαλακωμένα, το πουκάμισό του χάσκει ανοιχτό στον λαιμό και η εικόνα αυτή θα έπρεπε κανονικά να τον κάνει να μοιάζει περισσότερο με αλήτη παρά με πρίγκιπα, όμως σ' αυτόν προσδίδει μια ατημέλητη γοητεία. Είναι φανερό πως έχει περάσει όλη τη νύχτα στο πόδι – ή, έστω, απασχολημένος με κάτι.

«Για πες» τον ρωτώ, ανασηκώνοντας το φρύδι «με ποια... ήθελα να πω, τι... έκανες; Γιατί είναι φως φανάρι πως δεν κοιμόσουν».

Ο Ρόουαν στρέφει την προσοχή του στη σκακιέρα, δυσκολεύεται να αποφασίσει ποια θα είναι η πρώτη του κίνηση και δε μου απαντά. Όμως τ' αυτιά του κοκκινίζουν.

«Ξεδιάντροπε!»

Ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους. «Και τι άλλο να κάνω; Ο Σέντρικ είναι στον κόσμο του, η Μπελ με το ζόρι μου λέει μια κουβέντα, ο Άσερ έχει δουλειά τώρα που έχει γίνει διοικητής της φρουράς ή όπως λέγεται αυτή η βλακεία στην οποία τον διόρισε ο πατέρας, και ο Σόρεν...»

Κόβει απότομα τη φράση του στη μέση. Όμως εγώ ξέρω τη συνέχεια.

Και ο Σόρεν είναι νεκρός.

Πάνε έξι μήνες που ο πρίγκιπας Σόρεν έπεσε –ή, αν οι

φήμες αληθεύουν, πήδηξε– από τον Παλαιό Πύργο. Πονά η καρδιά μου για τον Ρόουαν. Δεν ήταν ιδιαίτερα δεμένος με τον μεγαλύτερο αδελφό του –ως διάδοχος, ο Σόρεν ήταν μονίμως απασχολημένος, μάθαινε τα του βασιλείου–, όμως ο Ρόουαν τον είχε ψηλά.

Όλοι τον είχαν ψηλά.

Ο πρίγκιπας Σόρεν ήταν ο ιδανικός γιος του βασιλείου της Λουμάρια: όμορφος, σίγουρος για τον εαυτό του, καλοσυνάτος. Ο θάνατός του κλόνισε συθέμελα όλο το βασίλειο, κάτι που έκανε ακόμα δυσκολότερη την κατάσταση για τον Ρόουαν. Δεν είχε να αντιμετωπίσει τη δική του οδύνη μονάχα, αλλά και όλων των άλλων. Επίσης, δε βοηθούσε καθόλου το γεγονός ότι οι δυο τους μοιάζουν –έμοιαζαν– τόσο πολύ. Για αρκετό καιρό ο Ρόουαν έλεγε πως δεν άντεχε να κοιτάζει το είδωλό του στον καθρέφτη.

Κάνω την πρώτη μου κίνηση στη σκακιέρα και τον ρωτώ: «Πώς είναι ο βασιλιάς;».

Ο βασιλιάς Οκτάβιος έχει γίνει ακριβοθώρητος από τότε που πέθανε ο Σόρεν. Κανείς δε γνωρίζει από ποια ακριβώς ασθένεια πάσχει, όμως είναι φανερό πως ο θάνατος του Σόρεν έχει επιβαρύνει κι άλλο την υγεία του.

«Έχω καμιά δυο μέρες να του μιλήσω. Δε θέλει επισκέψεις».

Ο Ρόουαν μετακινεί ένα πιόνι.

«Όμως ελπίζω να ανακτά σιγά σιγά τις δυνάμεις του, γιατί χθες είχαμε κι άλλη διαδήλωση. Πρέπει να απαντήσει».

«Νόμιζα ότι ο πρίγκιπας Άσερ έστειλε στρατεύματα...»

Ο Ρόουαν περνά το χέρι του στα ανοιχτόχρωμα μαλλιά

του. «Ναι, αλλά μονάχα αυτό μπορεί να κάνει όλο κι όλο χωρίς την έγκριση του πατέρα. Και, τέλος πάντων, ποιος λέει ότι η λύση στο πρόβλημα είναι ο στρατός; Δε θέλουμε βία. Μέχρι στιγμής οι διαδηλώσεις είναι ειρηνικές... αν οι στρατιώτες επιτίθονταν, θα ήταν σκέτη καταστροφή. Πιστεύω ότι... άσ' το, δεν έχει σημασία τι πιστεύω εγώ». Μοιάζει κουρασμένος ξαφνικά. «Έτσι κι αλλιώς δε θα με ρωτήσει και κανείς. Ο Άσερ, φυσικά, επιζητά αυτή την επίδειξη δύναμης».

«Τελευταία είναι καλός σ' αυτές» σχολιάζω, χωρίς να κάνω τον κόπο να κρύψω την απέχθειά μου. Από τότε που πέθανε ο Σόρεν, ο Άσερ έχει γίνει απίστευτα οξύθυμος και απαιτητικός. Έχει απολύσει τουλάχιστον τρεις από τους βαλέδες του και δύο από τις υπηρέτριες της μνηστής του. Μονίμως στέλνει έξω στρατεύματα για πρόσθετη εκπαίδευση ή για εκφοβισμό των διαδηλωτών. Μόνο που δεν ήταν ανέκαθεν έτσι. Δε μου αρέσει καθόλου που μ' ενοχλεί τόσο πολύ η αλλαγή του αυτή. Θαρρείς κι έχει καμία σημασία για μένα.

Ο Ρόουαν κάνει απαυδισμένος μια γκριμάτσα. Εκείνος, αντίθετα, δε δείχνει να έχει αλλάξει στο ελάχιστο. Είναι όπως πάντα ζεστός και φιλικός, γοητευτικός και σκανταλιάρης. Ήταν ο πρίγκιπας που σκάρωνε φάρσες στην γκουβερνάντα του και το έσκαιγε κρυφά για να του μάθουν παιχνίδια με την τράπουλα οι σταβλίτες.

«Ρούμπι» μου λέει επικριτικά «δε σ' έβγαλα κρυφά από το κάστρο για να κουβεντιάσουμε για πολιτική. Μη γίνεσαι πληκτική κι εσύ».

«Να με συγχωρεί η χάρη σου, αλλά μόνη μου βγήκα κρυφά από το κάστρο».

Το χέρι του μένει μετέωρο πάνω από το άλογό του. «Οντως. Η ευρηματικότητά σου είναι από τα αγαπημένα μου προτερήματα. Όμως έχει κι αυτή τα όριά της».

«Δεν έφταιγα εγώ, το πουλί έφταιγε και το ξέρεις».

Γελά.

Πριν από πέντε έξι χρόνια ήρθε μια κουκουβάγια σ' ένα δέντρο στην άκρη των κήπων του κάστρου – στο δέντρο όπου πάνω του τύχαινε να είμαι κρυμμένη εγώ. Από την τρομάρα μου, άφησα τσιρίζοντας το κλαδί από το οποίο κρατιόμουν κι έπεσα μπροστά στα πόδια του Ρόουαν, προδίδοντας όχι μόνο την παρουσία μου, αλλά και το γεγονός ότι τον κατασκόπευα. Εκείνος αποφάσισε να μη με τιμωρήσει για το παράπτωμά μου, παρά μου ζήτησε να του φέρω κρυφά από την κουζίνα άλλη μια δόση από τα περίφημα ταρτάκια ροδάκινο της Μέλι.

Η ζωή μου στην παρανομία έμελλε να είναι σύντομη, μα η φιλία μας έχει αντέξει στον χρόνο.

«Για πες μου, ποιο βιβλίο σε κράτησε ξύπνια όλη τη νύχτα αυτή τη φορά;» με ρωτά. «Κάποιο από τα ρομάντζα της μητέρας, μήπως;»

Κουνώ το κεφάλι αρνητικά, ευχόμενη ενδόμυχα να είχα τα μαλλιά μου λυτά για να κρύψουν το κοκκίνισμά μου. Κακώς του είχα πει για το βιβλίο που είχα βρει φυλαγμένο σε μια σκοτισμένη γωνιά της βιβλιοθήκης, κοντά σε κάποια από τα παλιά ημερολόγια της βασίλισσας. Είναι ευφημισμός ο χαρακτηρισμός ρομάντζο. Δεν έχω διαβάσει ποτέ στη ζωή

μου, ούτε πριν ούτε έκτοτε, κάτι τόσο... τολμηρό. Εκείνος, φυσικά, απαίτησε να του το δώσω αντί να το επιστρέψω στη βιβλιοθήκη. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι φρόντισε να αξιοποιήσει στο έπακρο όσα έμαθε από τις σελίδες του.

Προτού συνεχίσει την καζούρα, του μιλώ για το βιβλίο που διάβαζα προτού έρθω να τον συναντήσω. Ήταν για μια χαμένη πριγκίπισσα και τις περιπέτειές της στην προσπάθειά της να σταματήσει την κακιά βασίλισσα που της είχε κλέψει το βασίλειο. Η παρτίδα μας κυλά μαζί με την αφήγηση της ιστορίας, ώσπου ο ήλιος ρίχνει μια μικρή, φιλική αχτίδα του μες στο παχνί μας, κι εγώ κάνω ματ με τον βασιλιά του.

«Ως εδώ ήταν!» αναφωνεί ο Ρόουαν. «Δεν παίζω άλλο μαζί σου. Παραείσαι έξυπνη!»

Σκάω ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. «Αυτή τη φορά παραδέχεσαι όντως την ήττα σου; Δε θα πεις ότι με... άφησες να νικήσω ή ότι ο Μέγας Προδότης κούνησε το χέρι σου;»

Γέρνει πίσω στο χωμάτινο δάπεδο, τεντώνεται και βάζει για προσκέφαλο τα χέρια. «Φεύγει η νύχτα. Γιατί είναι τόσο λαμπερός ο ήλιος;» γκρινιάζει.

Σηκώνομαι. «Αντε να ξαπλώσεις. Κάποιοι από μας πρέπει να δουλέψουμε».

Με αρπάζει από τον αστράγαλο τη στιγμή που περνά από δίπλα του. «Κοίτα μην αφήσεις καμιά κακιά βασίλισσα να σε κλέψει και σε πάρει αποδώ».

«Τότε ας ελπίσουμε να μη μας ανακαλύψει η μητέρα σου» αντιγυρίζω.

Βάζει τα γέλια. «Μήπως αποκάλεσες τώρα δα τη μητέρα μου κακιά;» Προτού προλάβω να το πάρω πίσω, προσθέτει μ' ένα πνιχτό γελάκι: «Αν και τώρα που το σκέφτομαι, καλά λες. Το ξέρεις ότι χθες μ' έβαλε να φιλήσω μωρά; Αληθινά μωρά, Ρούμπι! Τα βλαστάρια κάποιου ξένου αξιωματούχου. Αηδιαστικά πλασματάκια, γεμάτα σάλια!».

Είναι ελάχιστοι οι περιορισμοί που τίθενται στα μέλη της βασιλικής οικογένειας της Λουμάρια, ωστόσο η βασίλισσα Ναρίσα αναγκάζει πού και πού τον Ρόουαν να κάνει αυτά που ο ίδιος θεωρεί τιμωρία: τα βασιλικά καθήκοντα.

Οποία φρίκη!

Μ' αφήνει αναριγώντας θεατρinίστικα και σκορπίζει κατά λάθος με το γόνατό του τα πιόνια του σκακιού.

«Σσος!» τον μαλώνω. «Δεν έχουμε να φοβόμαστε μονάχα για τη βασίλισσα. Ο ίππαρχος είπε ότι, έτσι και με τσακώσει ξανά, θα με βάλει να καθαρίσω τα παχινιά αφού τελειώσω τα συνηθισμένα καθήκοντά μου».

Και δεν το θέλω με τίποτα αυτό, έπειτα από μια άγρυπνη νύχτα. Ή και γενικότερα.

Ο Ρόουαν σοβαρεύει. Ξέρει όπως κι εγώ ότι από τους δυο μας εγώ είμαι αυτή που ρισκάρει. Μπορεί η βασίλισσα Ναρίσα να του δώσει ένα μπατσάκι στον καρπό ή να τον βάλει να φιλήσει ένα μωρό, αλλά δεν παίζεται το δικό του ψωμί κορόνα γράμματα.

Αποχαιρετιζόμαστε με τον Ρόουαν, πηγαίνω φουριόζα στην πόρτα του στάβλου και βγαίνω στα κλεφτά στις πρώτες απολαυστικές πρωινές αχτίδες του ήλιου. Έξω είναι πολύ πιο φωτεινά –και αργά– απ' όσο νόμιζα. Γαμώτο!

Ο περίβολος της κουζίνας είναι η ταχύτερη διαδρομή για να φτάσω στην είσοδο υπηρεσίας και, αν όλα πάνε καλά και έχω χρόνο, να φάω το πρωινό μου, προτού ξεκινήσω να εκτελώ τα καθήκοντά μου.

Όμως καθώς πλησιάζω, με πιάνει ένα σφίξιμο στο στομάχι. Η πύλη είναι μισάνοιχτη. Αυτό σημαίνει ότι...

Μπαίνω τρέχοντας στον περίβολο, μα είναι πολύ αργά πια.

Παντού υπάρχει αίμα.

Τα Παιχνίδια Κληρονομιάς στη βασιλική τους εκδοχή.
Ένα πρωτότυπο θρίλερ που συνδυάζει μηχανογραφίες
της βασιλικής αυλής, φονικές δολοπλοκίες και έρωτα.

Η Ρούμπι δεν έχει έρθει ποτέ αντιμέτωπη με κάποιον γρίφο που να μην μπορεί να λύσει. Μολονότι είναι γραφτό της να περάσει όλη την υπόλοιπη ζωή της ως υπηρέτρια της βασιλικής οικογένειας, το μυαλό της λαχταρά μια αληθινή πρόκληση. Όμως κανένας γρίφος δε θα μπορούσε να την προετοιμάσει για την απόφαση του βασιλιά λίγο πριν πεθάνει να τη χρίσει διάδοχο του θρόνου!

Ριγμένη ξαφνικά μες στον λάκκο με τις οχιές, αναγκάζεται να διαχειριστεί ένα βασίλειο σε κρίση, την οργισμένη σύζυγο του νεκρού βασιλιά και τους τρεις υπερόπτες και εκνευριστικά όμορφους πρίγκιπες. Και τότε, λες και δεν της φτάνει ότι έχει μόλις στεφθεί βασίλισσα, ανακαλύπτει ένα σημείωμα που της άφησε ο βασιλιάς, στο οποίο ισχυρίζεται ότι τον δολοφόνησαν.

Μιας και δεν ξέρει πλέον ποιον μπορεί να εμπιστευτεί, η Ρούμπι συνάπτει αβέβαιες συμμαχίες με καθέναν από τους πρίγκιπες. Κι ενώ ο χρόνος μετρά αντίστροφα, θα αντιμετωπίσει τη δυσκολότερη πρόκληση της ζωής της: να ανακαλύψει την αλήθεια προτού ο δολοφόνος βάλει στο στόχαστρο και την ίδια.

ISBN: 978-618-03-4870-5

9 786180 348705

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84870

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book